

paaskønne, at der ved denne Lov gøres Skridt til at bevare Øen paa danske Hænder. I Lovforslagets § 7 fordres der som Betingelse for at blive Medejere af Saltholmen, at man skal have dansk Indfødsret, og i Lovforslagets § 9 gives der Indenrigsministeriet Beføjelse til at kontrollere Salg af Parter i Saltholmen til andre end dem, der er Lodsejere i Forvejen. Jeg skal paa Udvalgets Vegne indstille, at dette høje Ting vedtager Lovforslaget uforandret.

Hermed sluttede Forhandlingen.

§§ 1—13 (se Tillæg A. Sp. 4239)

vedtoges uden Afstemning.

Lovforslagets Overgang til tredje Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Beskyttelse af Foreningsnavne.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 5765).

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslagets Paragraffer og Spørgsmaalet om dets Overgang til tredje Behandling sattes til Forhandling under eet.

Ingen bad om Ordet.

§§ 1 og 2 (se Tillæg A Sp. 5117)

vedtoges uden Afstemning.

Lovforslagets Overgang til tredje Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af første Behandling af Forslag til Lov om Ændring i Nationalbankens Oktroj.

Forhandlingen genoptoges.

Ivar Berendsen: Da jeg i Forgaars Eftermiddags ved uforudseelige og uundgaelige Omstændigheder var forhindret i

at være til Stede her i Tinget, maa jeg begynde med at takke den højtærede Formand og det ærede 7de Medlem for Aalborg Amt (Birck) for, at der blev foretaget en Afvigelse fra den sædvanemæssige Rækkefølge af Ordførertalerne, saa at jeg fik Mulighed for at deltage i denne Førstebehandling.

Forelæggelsen af dette Lovforslag genkalder i Erindringen for dem, der var Medlemmer af dette Ting i 1914—15, en af de allerhedeste Debatter, som overhovedet den begyndende ekstraordinære Lovgivning gav Anledning til her i Tinget. Bølgerne gik meget højt, og det kom maaske ikke blot af, at der var Uenighed mellem Partierne, men ogsaa af, at Strømninger og Modstrømninger indenfor hvert af Partierne gik temmelig dybt; det kunde nok bevirke, at Ordførerne blev noget opfarende eller irritable overfor hinanden. Jeg tør nok sige, at af alle Partiordførerne var jeg den eneste fuldstændig fredssommelig stemte. Det blev endogsaa anerkendt af et Medlem af Landstinget (Schovelin), der den Gang sad i Folketinget, med hvem jeg ellers ikke vekslede blide Bemærkninger, og med hvem jeg ogsaa senere under Behandlingen bedes ret artig. Men da Udvalgsarbejdet saa blev paabegyndt, og særlig da de fire Ordførere fik sig sat ned i et Underudvalg og forhandlede med Nationalbanken, viste det sig, at Nødvendigheden af at komme til en Enighed og af at komme til Enighed med Nationalbanken var saa stærk, at Udvalgsarbejdet medførte en saa godt som enstemmig Indstilling. Det eneste Punkt, hvor der var en Afvigelse, var det, at den daværende Bankkommissær, Justitsministeren, forlangte at komme ud af denne Stilling, hvad hans Venner og Meningsfæller vilde støtte ham i, medens hans Modstandere med Vold og Magt vilde holde ham tilbage, og det lykkedes først Landstinget at finde en Løsning af dette Problem, som alle accepterede.

Men naar man nu ser tilbage paa denne Forhandling, har man ondt ved at forstaa, at de Ændringer i Nationalbankens Oktroj, hvorom der den Gang var Tale, kunde give Anledning til saa megen Bevægelse. Hvor meget der i Virkeligheden i Mellemtiden er sket af formidable og denne Sag ganske overskyggende Forandringer, baade økonomiske, skatte- og laanepolitiske, budgetmæssige og nationalfinansielle, maales maaske bedst ved den Koldsindighed, hvormed nu den nye Bankkommissær, den nuværende Handelsmini-